Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиция пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламація неопечатани вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ	2 зр. 40 к.
на пôвъ року .	1 зр. 20 к.
на чверть року . .	60 к.
мѣсячно	20 к.

Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ	5 зр. 40 к.
на пôвъ року	2 зр. 70 к.
на чверть року	1 зр. 35 к.
мѣсячно	45 к.

Поодиноке число 3 кр

Ч. 289. Недѣля 29 грудня (10 сѣчня) 1891. Рôкъ I.

Запрошенє до предплаты.

Вже лишь короткій часъ, бо ледви кôлька днѣвъ, дѣлить насъ вôдъ конця року, тожь идучи за загально принятымъ звычаємъ, пригадуємо, що пора вôдновити предплату и запрошуємо охотныхъ до неи, щобы завчасу можна управильнити накладъ и точну высылку нашои часописи.

Не наше дѣло судити самымъ о собѣ; нехай насъ судять наши Читателѣ. Мы зъ своеи стороны можемо лишь зъ чистою совѣстею смѣло сказати, що по змозѣ и силамъ старали ся сѣяти добре зерно, ширити здоровй гадки и погляды; старались будувати а не руинувати, зъєдиняти а не робити роздоръ и заколотъ въ краю и народѣ; а коли часомъ и пришлось намъ и сказати яке прикре слово, то робили мы се безсторонно и въ тôмъ переконаню, що вымагають сего интересъ и добро нашого народу, краю и державы. При тôмъ не захитали ся мы анѣ на хвильку высказати смѣло и отверто слова правды тамъ, де сего було потреба.

Тои засады будемо и дальше придержуватись.

Матеріялъ, якій „Народна Часопись“ подавала сего року своимъ Читателямъ, осудять они самй найлѣпше. Намъ видить ся, що бувъ вôнъ такъ всесторонный и такъ добôрный, на якій лишь може здобутися часопись такъ малого обему якъ наша, але зато часопись дешева и легко приступна для кождого. Мы старались по змозѣ подавати до вѣдомости нашихъ Читателѣвъ не лишь найточнѣйшй и найпевнѣйшй вѣсти зъ житя полїтичного въ краю и державѣ та заграницею, але такожь дбали и про то, щобы въ части фейлєтоновой и иншихъ рубрикахъ подавати такій матеріялъ, котрый бы мôгъ послужити легко не лишь до приємнои розрывки и забавы въ хвиляхъ вôльныхъ вôдъ занятій, але котрый бы при тôмъ познакомлявъ ихъ такожь зъ сучаснымъ станомъ и поступомъ наукъ, особливо же тыхъ, котрыхъ знанє має дуже велику вагу для житя практичного и може не мало причинити ся до пôднесеня просвѣты и добробыту въ ширшихъ масахъ народу. Въ сѣмъ напрямѣ будемо и въ слѣдуючôмъ роцѣ поступати а навѣть по можности будемо старати ся напрямъ той ще бôльше розширити.

„Народна Часопись“ буде и въ слѣдуючôмъ роцѣ выходити пôдъ тыми самыми условіями, що доси.

Предплата у Львовѣ

въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ (улиця Чарнецкого ч. 8) и въ ц. к. Староствахъ на провінціи выносить:

на цѣлый рôкъ:	2 зр.	40 кр.
на пôвъ року:	1 зр.	20 кр.
на чверть року: . . .	—	60 кр.
мѣсячно:	—	20 кр.
Поодиноке число: . . .	—	1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ:	5 зр.	40 кр.
на пôвъ року:	2 зр.	70 кр.
на чверть року:	1 зр.	35 кр.
мѣсячно:	—	45 кр.
Поодиноке число:		3 кр.

У всякихъ справахъ редакційныхъ просимо вôдноcити ся до: Редакціи „Народнои Часописи“ ул. Чарнецкого ч. 8 (Бюро Газеты Львôвскои). **Инсераты** („Донесеня приватнй“) буде приймати вôдъ 1 (13) сѣчня 1892 р. **„Бюро Дневникôвъ“** Людвика Пльона, ул. Кароля Людвика ч. 9. Въ тôмъ самôмъ бюрѣ вôдбуває ся такожь мѣсячна експедиція.

Вѣче въ Турцѣ.

(Конець.)

Въ справѣ безпосередныхъ выборôвъ забравъ перший голосъ о. Яворскій, выказуючи хибность конституційного устрою пôдъ тымъ взглядомъ статистичными датами и доказувавъ, що лишь безпосередный выбôръ всѣма членами кождои громады, котрй осягнули вѣкъ 20 лѣтъ житя, хочь бы хвилево полишено подѣлъ на куріи, вôдповѣсть своѣй цѣли, бо уможливить выбôръ посла пôсля волѣ выборцѣвъ и положить конець корупціи, яку ширять при кождочасныхъ выборахъ аґітація; и число послôвъ, выбираныхъ зъ курій меншихъ посѣлостей, належить помножити въ справедливôмъ вôдношеню до числа людности. Вôдтакъ вносивъ резолюцію, щобы вѣче ухвалило потребу змѣны выборчои ординаціи а именно въ такій способъ, абы при задержаню дотеперѣшныхъ

ЗЕРКАЛО.

ЯПОНЬСКА КАЗКА.

Написавъ Г. Фортінє.

Часы змѣняють ся а зъ ними и люде та народы. Розкажу вамъ оденъ примѣръ, выстане за тысячь иншихъ. Нинѣшнй народописцѣ кажуть, що нема на цѣлôй земли другого народу, котрый бы такъ любовавъ ся въ марныхъ та пустыхъ рѣчахъ, якъ Японцѣ; а въ наслѣдокъ того не уживають нѣгде такъ богато краски до мальованя лиця и помадъ та пахощѣвъ и пудру, якъ въ Японѣ. Зеркала найдете тамъ всюды, ними выложенй вѣяки, ба и поодинокй части одежѣ: словомъ всѣлякй предметы.

А прецѣ бувъ колись часъ, коли Японцѣ не мали и понятя о тôмъ, якъ то можна подивляти свôй власный образъ; коли имъ навѣть и на гадку не приходило приглядати ся свому лицю въ гладкôй поверхни воды або въ блыскучôй політурѣ домашнои обставы. Японцѣ то народъ повенъ поезіи. Зъ одушевленємъ споглядають они на ясне, сине небо, на журкотячій потôкъ, на верболозы, що хитають ся вôдъ легенького подуву вѣтру, на дерева покрытй цвѣтомъ и на нѣжный золотоцвѣтъ та на уносячй ся у воздусѣ половики. Подивляти свою власну красу, о тôмъ и не подумали. Они догадували ся, що єсть щось такого, що подобає на зеркало, але то, думали они, ихъ боги лишь для себе сховали и тымъ то довѣдувались навѣть найтайнѣйшихъ гадокъ людскихъ.

Въ тыхъ отже часахъ живъ собѣ въ Нагасаки [1]) молодый джінрікі, що пôсля японьского звычаю возивъ людей легенькимъ бамбусовымъ вôзкомъ въ рôзнй стороны. Одного разу знайшовъ вôнъ на дорозѣ, що вела до мѣста, мале въ срѣбнй рамцѣ вправлене зеркальце, котре очевидно загубила якась Европейка. Вôнъ таки зовсѣмъ не знавъ, що то за якась така забавочка, але коли подививъ ся въ зеркальце, то ажь перепудивъ ся и крикнувъ:

— Чи се може бути? Невжежь то мôй батько менѣ обявивъ ся! Таки такъ, то вôнъ самѣсенькій, якъ живый! О чудо надъ чудесами!

Въ одушевленю и прославляючи боговъ спѣшивъ вôнъ дальше та вельми урадованый притискавъ зеркальце до своихъ грудей. Вѣривъ сильно въ то, що Будга придумавъ для него вселаскавѣйше сей чудесный дарунокъ и положивъ єму єго на дорозѣ. Але що вôнъ боявъ ся, абы тôй чародѣйнôй рѣчи тымъ не зашкодивъ, наколибъ єи показавъ комусь другому изъ людей, то затаивъ єи навѣть передъ власною жѣнкою. Та бо вôнъ боявъ ся такожь, що вепятаючи ся всюды зô своимъ вôзкомъ готовъ ще де загубити той дорогоцѣнный предметъ, тожь не державъ єго при собѣ, лишь вложивъ дома въ великій камѣнный горнець и наклавъ на него всѣлякои одежи, щобы єго тымъ бôльше укрыти. Въ безустаннôмъ неспокою и страху о свôй скарбъ, не дбаючи навѣть про то, що стратить немало зарôбку, покидавъ вôнъ що найменше зъ десять разôвъ на день своє становище на розѣ улицѣ та забѣгавъ до „иясіки“ — хаты покрытои соломою, — щобы тутъ хочь на хвильку споглянути побожно на чести достойне лице свого батька.

Жѣнка видячи, що вôнъ робить, стала єго очевидно пôдозрѣвати. Коли чоловѣкъ змѣшаный оправдувавъ ся передъ нею всѣлякими вымôвками, длячого такъ часто забѣгає до хаты, крутила она лишь недовѣрчиво головою. Разъ нѣбы то вôнъ забувъ свою табличку, на котрôй було выписане єго имя та число вôзка; вôдтакъ знову серце стало єму дуже бити ся и вôнъ мусѣвъ на хвильку прибѣчи домôвъ та вôдпочити; иншимъ разомъ казавъ, що такъ дуже затуживъ за жѣнкою, що мусѣвъ ажь прибѣчи домôвъ та хочь разъ єи поцѣлувати въ румяне личко. Але жѣнка була хитра и не вѣрила тымъ вымôвкамъ чоловѣка. Она заразъ змѣркувала, що кôлько разôвъ вôнъ забѣжить до хаты, то все знайде якусь причину, абы єи на часинку выслати де зъ хаты. Догадувала ся, що єсть въ тôмъ якась тайна и постановила довѣдатись єи за всяку цѣну. Коли такъ одного разу джінрікі вышовъ зъ дому, перекинула она все, що було въ хатѣ, такъ докладно, що ажь знайшла въ камѣннôмъ горшку мале зеркальце.

Ледви що взяла зеркальце до рукъ, та ажь зблѣдла и крикнула: Боги! Тажь то жѣнка! Тому то вôнъ чогось такій несамовитый, тому такій недбалый! Отже мене вже

[1]) Одно зъ бôльшихъ мѣстъ въ Японѣ на островѣ Кію-шію.

курій чинне право выбору послôвъ на будуче якъ до краєвого Сойму, такъ и до Рады державнои прислугувало кождому зъ дотеперь управненыхъ, але безпосередно и не черезъ правыборцѣвъ. Навязуючи до тои резолюціи дръ Даниловичь вносивъ таку поправку, абы куріи выборчі були знесені и голосованє вôдбувалось тайно. Вѣче ухвалило одноголосно першу резолюцію, спростовану додатковою поправкою.

Надъ теперѣшнымъ положенемъ руского народу застанавляє ся о. Зубрицкій, въ старанно и зъ правдивымъ знанемъ рѣчи оброблєнôмъ рефератѣ, вказуючи зôбранымъ многі средства до пôднесеня господарства рôльного и хову худобы; звертавъ ся такожь до селянъ зъ вôзванемъ, щобы закладати крамницѣ, читальнѣ народні та позичковû касы зъ процентомъ по 6 вôдъ ста, котрі могли бы доставити капіталôвъ навѣть на закупно ґрунтôвъ двôрскихъ и ихъ парцеляцію. Дальше пôдносивъ погубні наслѣдки зъ выбору войтôвъ на такъ довгій часъ, многі надужитя, якихъ они допускають ся при невôдповѣднôмъ поручуваню имъ побору податкôвъ, та надужитя въ зарядѣ громадскимъ майномъ и длятого бесѣдникови здає ся хосеннѣйшимъ, абы вôйтъ бувъ выбираный лишь на 3 роки, якъ давнѣйше було, зъ тою рôзницею, що выбирати его будуть всѣ члены громады а не рада. Однакъ много зъ наведеныхъ хибъ могли бы усунути повѣтовû Выдѣлы, ростягаючи надъ вôйтами тѣснѣйшу контролю, черезъ що вôдповѣли бы своѣй задачи, а тымъ бôльше, коли бы дбали о добро сего народу, посередникуючи въ закупнѣ насѣня, рôльничихъ знарядôвъ, худобы и удержуючи въ належнôмъ станѣ повѣтовû дороги. Въ дальшихъ постулятахъ домагає ся бесѣдникъ — а также и дальшû бесѣдники, — реґуляціи гôрскихъ потокôвъ; змѣны закона дорогового на основѣ справедливого розкладу престацій вôдповѣдно до оплачуваныхъ податкôвъ; зниженя цѣны соли; призволу уживаня селянами оружія стрѣльного для вôдганяня шкôдныхъ звѣрятъ вôдъ городôвъ, поль якъ н. пр. медведѣвъ, диковъ и т. п.; дальше змѣны закона о польованю въ тôмъ напрямѣ; зменшеня числа воякôвъ сталои арміи, лѣтъ службы войсковои а такожь, абы обовязаныхъ до войсковыхъ вправъ не покликувано въ часѣ наглыхъ роботъ, якъ при жнивахъ; абы масы спадковû вартости до 500 зр. були вôльні вôдъ всякихъ оплатъ; абы, для зарядженя навычцѣ процесовства помѣжь селянами, поручити осуджуваня поменшихъ справъ якъ обида чести и др. — громадскимъ зверхностямъ въ селѣ.

Въ тôмъ дусѣ промавляли такожь: Франко, вносячи, абы при екзекуціи дѣйстно вылучувано движимости, котрû зъ пôдъ неи суть вынятû, а для улекшеня збутку продуктôвъ селяньского господарства, абы закладали гуртовнû склады; пос. Телишевскій поставивъ ще дальше идуче внесене, именно, абы закладати рôльничû спôлки, котрû бы, закуповуючи задовженû ґрунты селяньскû, уможливляли довжникови, вôддаванємъ єму того ґрунту мовъ бы въ посесію, побôчь оплаты ратъ чиншовыхъ, такожь поволи умороне довгу.

Всѣ тû внесеня ухвалило вѣче одноголосно, поручуючи послови ихъ переведенє.

Зъ проґрамы выпали точки 6 и 9 а зате отворено дискусію надъ політичною ситуаціею Русинôвъ, котру розпочавъ въ довгôй промовѣ о. Саламонъ, звертаючи ся головно противъ посла Телишовского зъ заявленемъ, що есть его політичнымъ противникомъ, але позаякъ вôнъ тои гадки, що лишь сполученû партіи рускû могутъ хосенно дѣлати для справы народу, заповѣдає рôвночасно, що наколи пос. Телишевскій не выпре ся нѣбы то нимъ самымъ высказаныхъ засадъ въ головнôй брошурѣ, то и вôнъ стане при нѣмъ. Хотячи вôдтакъ выказати причины, чому повстали три партіи помѣжь Русинами, въ досыть нещасливôмъ выводѣ, взываный навѣть кôлька разôвъ, абы закôнчивъ свою бесѣду, паводить цѣлу историю гнетôвъ, якихъ дôзнали Русины въ Австріи мимо прихильности правительства передъ рокомъ 1848.

Пос. Телишевскій вôдповѣдаючи передовсѣмъ попередному завôзваню дра Даниловича заявивъ, що завсѣгды головно мавъ на оцѣ економічнû взгляды и нѣколи не буде прихильникомъ великои политики, па чôмъ Русины нѣчого не зыскали. Въ 1890 р. приступивъ вôнъ до угоды головно для того, щобы боронити справу руску передъ закидомъ москвофільства або соціялизму, особливо же, що Русинôвъ уважано завсѣгды въ монархіи за елементъ деструкційный, недостойный довѣрія. Въ угодѣ видѣвъ бесѣдникъ змѣну дотеперѣшнои системы; она не була зовсѣмъ причиною подѣлу на партіи, бо тû були вже давнѣйше; вырынула лишь взаимна зависть, для чого та а не инша партія приступила до угоды. Журналістика руска старала ся ту незгоду ще роздувати критикуючи не саму акцію яко таку, але дѣлаючû въ нѣй личности подозрѣваючи ихъ о самолюбнû цѣли.

Щобы звести Русинôвъ на дорогу реальнои політики выголосивъ бесѣдникъ дѣйстно засады, оголошенû въ брошурѣ, въ котрôй мѣстить ся его розмова зъ однымъ изъ Русинôвъ турчаньского повѣта. До тихъ засадъ вôнъ признає ся вповнѣ и признає, що така розмова дѣйстно вôдбула ся, позаякъ зъ засадами тамъ выголошеными, вôнъ яко скрайный народовець зовсѣмъ годить ся. Народъ малорускій то идеалъ бесѣдника; вôнъ вѣрить въ будучнôсть того народу, вѣрить въ его розвôй и поступъ, бо народъ такій, котрый мае таку интелиґенцію, зъ котрою мусять числити ся, котой народъ мае будучнôсть передъ собою и займе колись поважне становище середъ народôвъ славяньскихъ, а такожь вôдограє непослѣдну ролю въ справѣ федераціи Славянъ и инпшихъ народôвъ въ Австріи. Русины не резиґнують зъ власного житя, не уважають ся за пропавшихъ, а Поляки мусять ихъ признати за одиницю політичну, якъ ихъ взаимно понимають. Тому то и рухъ противъ угоды, якій въ своѣмъ часѣ проявивъ ся, есть лишь доказомъ жизненности народнои, а противно, було бы сумно, наколибъ акція угодова не була выкликала того обяву.

Брошура, обговорювана журналістикою, появила ся въ тôй цѣли, абы вказати Русинамъ дальшій хôдъ дѣланя и пояснити взаимнû вôдносины трохъ партій: староруской, молодоруской и радикальнои. Партія такъ звана староруска теперь вже пережила ся; не поставивши собѣ нѣколи яснои програмы, не здѣлала нѣчого для справы рускои навѣть тогди, коли 17 зъ тои партіи засѣдало въ Радѣ державнôй. Она шукала для літературы поживы въ „церковщинѣ“ и пôпхнута вразъ зъ несвѣдомою рѣчи прасою на хибну дорогу черезъ Головацкого, стратила ґрунтъ пôдъ ногами такъ супротивъ Полякôвъ якъ и супротивъ правительства. Колибъ нинѣшнû прихильники тои партіи пôйшли за голосомъ митрополита Яхимовича, тогди партія та сталась бы народною, бо оперлась бы на ґрунтѣ выключно народно-рускôмъ. Она мусить позбути ся мрѣй и утопій та нерозумного жалю за минувшостію. Всѣ Русины нехай поставлять собѣ питанє, якихъ брати ся средствъ, щобы передовсѣмъ двигнути народъ зъ нужды, а тогди станутъ ся партіею народною, до котрои приступить въ засадѣ дуже зближена партія радикальна. Нѣхто бо, анѣ Россія, анѣ Поляки, анѣ правительство не принесуть Русинамъ готове, упеченє, а скоро разъ то зрозумѣемо, то певно погодимо ся и приступимо

не любить! Высылає мене заєдно зъ хаты, абы мôгъ налюбуватись тою потворою. Ажь теперь стало менѣ въ головѣ ясно. Бѣднажь моя головонько, тожь вôнъ мене ошукує! И джінрікова жѣнка почала плакати зъ розпуки.

Тымчасомъ джінрікі прийшовъ знову домôвъ, абы трохи налюбувати ся чертами свого батька. Коли заздрôстна жѣнка побачила его наразъ передъ собою зъ выразомъ несподѣваня и загадочнымъ усмѣхомъ на лици, выбухнувъ еи гнѣвъ зъ дивною силою:

— Ты неробо, ты невѣрнику! Зрадивъ есь мене задля другои, що тобѣ розумъ вôдобрала — а державчи зеркальце въ руцѣ, кричала чимъ разъ лютѣйше: Тажь я еи знаю, знаю еи добре! Ну, та й сподобалась же тобѣ така потвора; дѣйстно, дивно менѣ, де ты свои очи подѣвъ. Встыдай ся, ты безглуздый! Задля такои машкары мене покидати! Я ще за двацять лѣтъ буду краща, якъ тото погане створенє!

Джінрікі не знавъ, що зъ нимъ дѣє ся. Доси ще вôнъ не добачивъ бувъ, що жѣнка держить зеркальце въ руцѣ, и длятого не розумѣвъ еи гнѣву, не знавъ, зъ вôдки взялась у неи така заздрôсть.

— Якъ то? — ставъ вôнъ говорити до неи миленько, — я бы мавъ тебе покидати, моє золото? Моя голубко, моя Кіку, що ты таке говоришь? Я лишь тебе люблю, тебе шаную, якъ — — —

— Мовчи, не пôдлещуй ся, бо ще удавишь ся, ты брехуне!

А при тыхъ словахъ пôдоткнула єму пôдъ самъ нôсъ загадочный предметъ. Джінрікі не мôгъ все ще охапати ся та ставъ еи ще сильнѣйше завѣряти: Лишь тебе люблю, лишь тебе. Чогожь такъ сердишь ся на мене, моя голубко? Хиба задля тои плыточки? Ну, правда, я не повиненъ бувъ таити еи передъ тобою, але я не знавъ, чи еи тобѣ показати. Тажь то прецѣ рѣчь посвячена духомъ Будги, въ котрôй появляєсь достойне лице мого батька. Не сердь ся, Кіку, а подиви ся сама на лице батька!

И джінрікі подавъ ѣй назадъ зеркальце.

— Ты мене не здуришь своими вымôвками — вôдповѣла она єму сердито. Ще й важишь ся говорити, що то не образъ якоись тамъ вѣтреницѣ?

И знову ѣздила єму зеркаломъ попôдъ самъ нôсъ

А вôдтакъ знову ажь заходячись вôдъ плачу, говорила ледви чутнымъ голосомъ: Охъ! А я мала тебе за такого мудрого, за такого доброго.... — тутъ наразъ обтерла собѣ сльозы и розсыпалась знову: Ты нужденникъ, гôршій вôдъ усѣхъ другихъ; але почекай, я тебе навчу! И знову зайшла ся вôдъ плачу та пôднесла зеркало въ руцѣ.

— На, подиви ся, та скажи самъ, чи тота машкара хочь трошки красна!

— Бѣдна моя Кіку мабуть зъ розуму зôйшла! — промовивъ наконець джінрікі та зôтхнувъ глубоко.

— Що, то я зъ розуму зôйшла?! Я?... Я тобѣ заразъ покажу, що нѣ. Выкину той образъ на улицю въ болото и тебе разомъ зъ нимъ. Мовчи лишь, не договорюй ся!

— Та вже мовчу!

— Знай же, що ты зрадникъ, котрого боги будуть тяжко карати!

— Годѣжь вже, люба Кіку. Вѣрь менѣ, кажу тобѣ вже по сотый разъ, що то образъ мого батька и присягаю тобѣ, що лишь тебе люблю. Придиви ся лишь добре его чертамъ, его бурымъ очамъ, смаглявому лицю; глянь на то высоке чоло, на тû усмѣхаючû ся уста; ну, подивижь ся, кажу!

Але Кіку не могла умовкнути. Такъ дôйшло конечно до острыхъ слôвъ, а вôдъ слôвъ и до бôйки, котрою пôсля тамошного звычаю кôнчатъ ся всякû споры. Переляканый крикомъ станувъ коло плота сивоусый чернець, що ледви сунувъ ся улицею, та ставъ розпытувати про причину того непокою.

— Менѣ видить ся, що вы тутъ чогось сварите ся. Огôрчаєте собѣ и безъ того короткій часъ житя.

— Ахъ всечестный отче! — вôдозвалась Япанка. Представте собѣ моє нещастє. Кікі мае коханку, хочь ледви може выживити жѣнку!

— Я найшовъ тотє на улици — сказавъ джінрікі, показуючи зеркало — а за кождый разъ, коли до него загляну, то виджу въ нѣмъ образъ мого покôйного батька, якъ выглядавъ тогди, коли я ще бувъ маленькій, а вôнъ гойдавъ мене на колѣнѣ.

— Не вѣрте єму, всечестный отче, — говорила крôзь сльозы Кіку. Я тамъ виджу образъ якоись вѣтреницѣ. Абы тому заперечити, то вôнъ выдумавъ собѣ таку байку....

до спôльнои акціи, вазначивши собѣ ясну проґраму будучои дѣяльности. Конечна потреба такои проґрамы вымагає зъѣзду „нотаблѣвъ рускихъ“. Они то мають поставити ту проґраму, на котру певно всѣ послы рускй згодять ся, послъ же противного погляду уступить, и послы яко репрезентанты народу мають самй той зъѣздъ скликати.

Хибно поступили Русины, що не звернули ся въ першôй лініи до Поляковъ, але до правительства, хочь тою дорогою могли пôйти также пôзнѣйше. Вправдѣ Лавровскій и Качала звертали ся до Сойму, але теперь треба було звернути ся до цѣлого народу польского, а той безперечно приступить такожь до гадки „зъѣзду нотаблѣвъ“, зъ чого выйде, коли вже не угодове порозумѣнє ся, то утворить ся бодай modus vivendi. Въ тôй цѣлôй акціи давне поступованє правительства и Поляковъ нехай буде наукою для Русиновъ.

Домаганямъ ся, щобы рускй послы стануло въ отвертôй опозиціи до правительства, бесѣдникъ рѣшучо протививъ ся, пôдносячи, що теперѣшне правительство, котре заповѣло реформу податкову, змѣну поступованя судового, законъ противъ вызыскуваня економічно слабшихъ, таке правительство треба трактувати предметово, а не впростъ опозиційно. Треба дати єму можнôсть перевести тй реформы, для того на разѣ найвôдповѣднѣйше буде для Русиновъ радше выжидаюче становище. Коли рускй послы мають перейти въ опозицію, то треба полишити ихъ свободному осудови.

Що до Кола польского въ Радѣ державнôй зазначивъ лишь бесѣдникъ, що супротивъ Кола заняли Русины зовсѣмъ независиме становище. На закидъ, мовъ бы то бесѣдникъ стоявъ въ суперечности зъ собою самымъ, припоручаючи умѣренне поступованє, пôдчасъ коли на комерсѣ „Січи“ у Вѣдни хваливъ поступованє Ґреґра, вôдповѣвъ пос. Телишевскій, що на промову одного зъ молодежи ческои, вымѣрену до него: „Скажѣть свому народови, що всѣ Чехи за Ґреґромъ,“ вказавъ лишь на ту солідарнôсть ческои молодежи яко примѣръ до наслѣдуваня, не хваливъ однакожь анѣ не ганивъ, бо не уважавъ ся до того компетентнымъ.

Вконци пригадавъ бесѣдникъ ще разъ Русинамъ, що они задля браку провôдной гадки и ясной цѣли стремлень розбили ся, и накликувавъ до сконсолідованя всѣхъ силъ народныхъ. По промовѣ ще кôлькохъ присутныхъ ухвалило вѣче, що треба, щобы послы рускй скликали якъ найскорше зъѣздъ нотаблѣвъ, котрый вкаже дальшій напрямъ дѣланя, а послы повиннй держати ся точно даныхъ имъ вказôвокъ. Наконецъ ставили декотрй селяне ще позапроґрамовй внесеня переважно въ справахъ податковыхъ. Вôдтакъ закрыто вѣче вôдспѣванемъ „Многая лѣта“ въ часть Є. Вел. Цѣсаря и ухвалено признанє пос. Телишевскому.

Подайте менѣ тото скло, — перебивъ ѣй чернець. Взявъ зеркало до рукъ и споглянувъ на него зъ выразомъ зачудуваня. Протеръ собѣ кôлька разôвъ очи рукою, прижмурювавъ очи ... то знову широко ихъ отвиравъ.... Ажь по доброй хвили погладивъ собѣ чернець рукою вусъ и промовивъ поважно: Вы обоє дурницѣ говорите. Помирѣть ся та жийте дальше въ любови и згодѣ. Я тутъ не виджу анѣ твого батька, Кікі, анѣ твою соперницю, Кіку. Видко, що вы якось зле видите, або може якась чародѣйна сила полудою вамъ очи заслонила. Лишь менѣ богове звѣщають правду. Тота плытка показує въ найвѣрнѣйшôй подобѣ, якои жадна людска рука не може зробити, образъ розпращавшого ся зъ симъ свѣтомъ всечестного черця зъ поморщенымъ лицемъ и сивымъ вусомъ. Прото моєю повинностію єсть взяти сей цѣнный даръ Будги до нашого храму и тамъ зложити єго на вѣчнй часы.

И чернець заткнувъ зеркальце за поясъ, попращавъ ся зъ посварившими ся супругами и пустивъ ся поважно въ дальшу дорогу. Зъ далека ще чути було, якъ клапали єго сандалы, коли Кікі и Кіку кинулись одно другому на шию та стали промавляти до себе найсолодшими та найщирѣйшими словами.

Перегляд политичный.

Палата послôвъ залагодила на вчерашнôмъ засѣданю богато петицій, мѣжь тыми и петицію галицко-буковиньскихъ женщинъ ухвалену на вѣчу въ Стрыю, въ котрôй жадає ся допущеня женщинъ до студій університетскихъ и основаня женьскои ґімназіи. Петицію передано правительству до розваги. Чотири внесеня наглячй въ справѣ признаня додатку на дорожню урядникамъ державнымъ передано комісіи буджетовой. Кôлькохъ Молодочеховъ интерпелювало правительство въ справѣ заказу плякатованя бесѣды Ґреґра. Слѣдующе засѣданє назначено на день 12 сѣчня с. р.

Вô второкъ сего тыждня закрывъ Є. Вел. Цѣсарь а Король угорскій парляментъ угорскій престольною бесѣдою, въ котрôй обговорюючи справы заграничнй сказавъ мѣжь иншимъ: Зъ вдоволенємъ можемо оповѣстити, що стоимо зô всѣми державами безъ вымки въ дружныхъ вôдносинахъ. Тй дружнй вôдносины якъ и нашй союзы дають намъ поруку найможлившого удержаня мира и усуненя тои небезпечности, яка могла бы загрозити політичному положеню Европы. Однакожь забезпеченє нашихъ власныхъ интересôвъ вымагає, щобы наша збройна сила розвивала ся вôдповѣдно вымогамъ. Угоды торговельнй ще бôльше скрѣплять той союзъ, якій сполучає насъ зъ сусѣдными державами, а незадовго мабуть розпôчнуть ся переговоры и зъ нашими сусѣдами въ полуднево всхôднôй Европѣ въ справѣ угодъ торговельныхъ.

Староческй мужѣ довѣрія постановили скликати въ недѣлю дня 17 сѣчня зборы, на котрыхъ має ся остаточно рѣшити справа зложеня мандатôвъ до Сойму.

Є. Вел. Цѣсарь надѣливъ италіяньского президента кабінету маркіза Рудініого великою лентою ордера св. Стефана.

Франція знайшла ся въ правдивôмъ клопотѣ зъ Болгаріею и не знає теперь, якъ зъ него выйти. Зъ Лондону доносять, що правительство французске выслало окружникъ до своихъ представителѣвъ заграницею, въ котрôмъ приказує имъ звернути увагу на то, въ якôмъ прикрôмъ положеню найшлось бы правительство, наколибъ Болгарія вôдмовила Франціи всякои сатисфакціи. Кабінетъ бувъ бы нараженый на немилй комплікаціи выплываючй зъ закиду, що дѣлавъ поспѣшно. Въ Петербурзѣ навѣть говорять, що Болгарія повинна дати Франціи якусь сатисфакцію, хочь бы лишь для того, щобы дати ѣй можнôсть выдобути ся зъ того клопоту. Зъ Константинополя знову доносять, що правительство болгарске постановило рѣшучо не вôдкликати выдаленя Шадурна, хочь бы правительство французске и обѣцяло, що вôнъ бôльше не верне до Болгаріи.

Болгарске правительство выслало послови Вулковичеви пропамятне письмо въ справѣ Шадурна зъ припорученємъ, щобы вôнъ доручивъ єго Портѣ. Въ письмѣ тôмъ розбирає ся основно вôдносины факту и правна сторона выдаленя Шадурна. Правительство болгарске доказує въ нѣмъ, що поступило зовсѣмъ коректно, и высказує надѣю, що Франція змѣнить свою постанову та навяже знову дипльоматичнй зносины зъ Болгаріею.

Въ Єгиптѣ померъ въ четверъ кедивъ (віцекороль) Мехмедъ Тевфікъ, урожденый въ 1852 р. и вступившій на престолъ 8 серпня 1879 р. Наслѣдникомъ єго єсть найстаршій єго сынъ Аббасъ-паша, урожденый 1874 р. Вôнъ и єго братъ Мегемедъ выховувались у Вѣдни въ Тересіянумъ.

Новинки.

— **Именованя.** П. Міністеръ справедливости именувавъ адъюнкта при мужескôмъ заведеню карнôмъ въ Станіславовѣ, Казимира Брылу, контрольоромъ тогожь заведеня. — Ц. к. Дирекція скарбу заименувала офіціялôвъ рахунковыхъ: Лонґіна Церкевича, Людвика Постемпского, Валєр. Ольшевского, Володислава Керницкого, Аполін. Станкевича, Петра Лявґа, Евг. Филиппа и Адольфа Пиріого ревідентами рахунковыми въ IX кл. ранґи; дальше поборця податкового Юл. Десалу-Єзерского, и асистентôвъ рахунковыхъ: Стан. Колькевича, Ив. Кочоровского, Август. Ґавлика, Іос Мравка, Едв. Иберала, Ем. Ґдулу, Павла Яремчука, Арт. Борисевича и Казим. Ґлянца, офіціялами рахунковыми; наконецъ адъюнкта податкового, Теод. Мармароша, асистента ц. к. головнои касы краєвои Едм. Кінцлєра, адъюнкта податкового Александра Шиґовского и практикантôвъ рахунковыхъ: Іос. Вірта, Теоф Фалецкого, Ив. Кассарабу, Оск. Ціппера, Ант. Гавсера, Ив. Лушпиньского, Мих. Урбаньского и Леонарда Барабаша асистентами рахунковыми въ XI кл. ранґи.

— **Испытъ** кваліфікаційный для учителѣвъ школъ народныхъ въ Ряшевѣ розпочне ся дня 16 лютого 1892 р. Поданя черезъ ц. к. Рады школьнй окружнй треба вносити найдальше до 10 лютого 1892 и долучити: 1) свѣдоцтво зрѣлости; 2) доказъ дволѣтнои практики въ школахъ публичныхъ або въ правомъ публичности; 3) описъ житя и выказъ ужитыхъ до испыту пôдручникôвъ.

— **Комітетъ основателѣвъ асекур. товариства „Днѣстеръ“** залагодивъ на понедѣлковôмъ засѣданю ось такй справы: 1) Ухвалено реґулямінъ нарадъ комітету, котрого проєктъ выготовивъ дръ Савчакъ. 2) Одобрено два проєкты вôдозвы до основателѣвъ и рускихъ патріотôвъ, предложенй п. В. Нагôрнымъ, въ справѣ зобраня фонду основного. 3) Рѣшено выподмити льокаль на канцелярію для комітету и справити конечне урядженє. 4) Заименовано управителемъ канцеляріи комітету п. Ярембецкого. 5) Уповажнено дра Савчака до вôдбираня всякихъ письмъ и грошей, присыланыхъ для товариства, и ухвалено завѣдомити о тôмъ ц. к. Дирекцію почтъ и телеґрафôвъ. 6) Рѣшено, що звычайнй нарады комітету мають вôдбувати ся кождои пятницѣ о годинѣ $6^{1}/_{2}$ вечеромъ.

— **Посвяченє школы.** Въ Липôвцяхъ, повѣта перемышляньского, посвячено дня 24 грудня нову мурованy школу, котра своєю будовою ручить устоятись на довгй лѣта.

— **Огнѣ.** Въ Сколѣмъ згорѣли дня 24 грудня 2 будынки фабрики сѣрникôвъ Ліпшіца. Огонь повставъ въ однôмъ маґазинѣ и лишь завдяки енерґічнôй помочи огневыхъ сторожей мѣста Сколього и дворского обшару на Демни обмежено огонь. Убезпечена черезъ половину шкода выносить 4 тысячѣ зр.

— **Ориґінальне самоубійство.** Въ Бориславѣ, въ ямѣ галицк. Банку кредитового повѣсивъ ся дня 17 грудня робôтникъ Матѣй Урбанъ. Коли на даный знакъ дзвôнкомъ почали тягнути линву, замѣсть вытягнути ведро зъ ропою, вытягнули на кôнци линвы мертве тѣло Урбана, котрый самъ собѣ привязавъ линву до шиѣ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 9 сѣчня. Пос. Билиньскій именованый президентомъ ґен. Дирекціи зелѣзниць державныхъ. Бар. Чедікъ одержавъ велику ленту ордера Францъ Іосифа.

Вѣдень 9 сѣчня. Вчера пополудни принимавъ Є. Вел. Цѣсарь нового кедіва єгипетского Аббаса-пашу на приватнôй авдієнціи а опôсля бувъ Аббасъ зъ довшою пращальною візитою у ґр. Кальнокого. Єгипетскй князѣ поѣхали на Трієстъ и Бріндізі домôвъ.

Брукселя 9 сѣчня. Королева и княжна Климентина занедужали легко на инфлюенцу.

Каіро 9 сѣчня. Президентъ міністрôвъ повѣдомивъ телеґрафічно, що султанъ именувавъ кн. Аббаса кедівомъ.

Каіро 9 сѣчня. Похоронъ кедіва вôдбувъ ся дуже поєдинчо, але при тôмъ все таки величаво.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ‘

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій бдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякй ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадноп провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гипотечнй.	**4%** пожичку пропинаційну галицку.
5% листы гипотечнй преміованй.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гипотечнй безъ преміи.	**4½%** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	**4½%** пожичку пропинаційну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскй Облигаціи индемнизацйнй,

котрй то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкорыстнѣйшихъ.

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае бдъ Вп. купуючихъ всякй выльосованй, а вже платнй мѣстцевй паперѣ цѣннй, якъ такожь купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣстцевй, лишень за бдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить.

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% на рôкъ.

Всякого рода

ВИНА

лѣчничй

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Коперника ч. 2.

Найкрасшимъ дарункомъ на Роздво и Новый Рôкъ есть **добрый корсетъ,** а такій можна лишь купити въ склепѣ

„SANS RIVAL“ MAGASIN GORSET DE PARIS

у Львовѣ Площадь Галицкѣй ч. 15.

въ гмаху Банку гипотечного поручае правдивй паризкй **Горсеты дамскй** найновѣйшого фасону теперѣшного сезону: въ короткимъ бедромъ и долгимъ станомъ à la Sirene C. P. à 3·50, 4·50, 5·—, 6·50, шарй, креме и бѣлй. — Nouveautes Corset Stefanie à 3·50, 4·—, 5·—, Brykle на 5 гузиковъ. — Corset Kirass 36—38—40 цтм, довгій, нитяный. Дреликъ à 3, 3·50, 5, 6·— Corset Panzer 34—36 цм. довгій нитяный Дреликъ à 2 50, 3, 4, 5.

Всякй части рôжнои величины суть завше на складѣ вôдъ 1.50—20 зр.

Всякй замовленя зъ провинціи выконуют ся якъ найскорше.

Старй корсеты приймають ся до направы.

ДЗЕВОНЬСКІЙ и ҐІҐЕЛЬ,

Львôвъ, ул. Галицка 6.

поручають по цѣнахъ найнизшихъ

великій выбôръ ручныхъ робôтъ дамскихъ

розпочатыхъ и поконченыхъ въ найсвѣжѣйшôмъ вкусѣ. Всякй приборы до шитя, гафту и гачкованя. Хустки повстянй, рукавички дамскй, мужескй и дитинячй. — Мыделка и парфумы.

Препорученя зъ провінціи сповняемо вôдворотною почтою.

Яковъ Федеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвъ въ **Устю зеленôмъ.**

Новоотворена и на ладъ первородныхъ того рода заграничныхъ закладôвъ уладжена

ДРОҐЕРІЯ

головный складъ матеріяловъ аптичныхъ и фарбъ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛѢТЫНЬСКОГО

маґістра фармаціи

у Львовѣ, улиця Коперника ч. 2, поручае:

розробы лѣчничй, хемікалія, средства специфічнй и універзальнй, краевй и заграничнй. — Концесіонована продажь трутинъ.

Артикулы ґумовй и опатрунки хируґічнй въ найбôльшôмъ выборѣ и зъ першихъ жерелъ.

Прилады тоалетовй, средства косметичнй, мыделка, пудры и кремы. — Парфумы анґлійскй, французскй и краевй.

Оливу до свѣченя.

ТРАНЪ РИБЯНЫЙ КУРАЦІЙНЫЙ въ фляшкахъ ориґінальныхъ (пачка 5 кільоґрамова, 6 фляшокъ, коштуе 5 зр.)

Вина лѣчничй, Маляґу, Конякъ, Румъ, Оцѣтъ и т. п.

Запримѣчаемо притôмъ, що, позаякъ предметы тй суть въ Дроґеріи на головному складѣ, можь ихъ тутъ дôстати о много таньше, въ бôльшому доборѣ и лучшôмъ сортѣ, нѣжь денебудь инде.

Замовленя зъ провінціи полагоджують ся вôдворотною почтою.

Адресъ: Льеопольдъ Лѣтыньскій, Львôвъ, ул. Коперника ч. 2.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.